

at vide, at den er refereret ganske korrekt. Jeg beklager, at Ministeren ikke har skaffet sig denne Underretning, men det glæder mig i hvert Fald, at Ministeren har stemplet Udtalelsen som utilbørlig.

Ordføreren (Pürschel): Jeg finder ingen Anledning til at genoptage Diskussionen om Søndre Landsret og ej heller om Udtalelserne om Underretternes Kompetence; den er efter min Mening udtømt. Jeg vil blot gøre en Bemærkning med Hensyn til det, der har været nævnt her, om Tønen i Retterne. Jeg skal ikke tage Stilling til den Sag, der har været fremdraget, men blot gøre opmærksom paa, at efter Retsplejelovens § 48 paahviler det Formanden i Retten at paatale, hvis en Dommer udviser utilbørligt eller usømmeligt Forhold, og at derfor Besværinger over en Dommers Forhold i saa Henseende bør rettes til Retspræsidenten. Han er den Mand, der har Myndigheden. Ministerens Udtalelser om dette Spørgsmaal er i Virkeligheden uden større Interesse.

Hans Rasmussen: Jeg deler ikke ganske den Opfattelse, der kom til Orde gennem den Bemærkning, den ærede Ordfører lige fremsatte om, at det skulde have mindre Interesse, hvad Justitsministeren har sagt i Spørgsmaalet om Tønen i Retten. Det staar for mig saaledes, at naar et Forhold paatales her i Rigsdagen og Landets Justitsminister tilkendegiver sin Opfattelse af det paagældende Forhold, har alene denne Fremdragen og den Bemærkning, der fremsættes af den siddende Minister, en Betydning, som man dog efter min Opfattelse ikke skal underkende.

Jeg er ikke fuldt tilfreds, maa jeg tilføje, med det Svar, Ministeren gav paa det Spørgsmaal, jeg her fremdrog, og vilde have sat Pris paa, om Ministeren vilde have erklæret sig villig til at indskærpe overfor Retspræsidenterne de Bestemmelser, der er truffet i Retsplejeloven med Hensyn til at sikre, at Retsforhandlingerne foregaar paa den Maade, de bør foregaa, og jeg vil henstille til Ministeren at overveje, om han ikke efter at have set lidt nøjere paa det her fremdragne Tilfælde maatte finde Anledning til at foretage noget i den Retning, jeg her har peget paa.

I øvrigt skal jeg kun endnu føje et Par Bemærkninger til det, jeg tidligere har fremsat, i Anledning af de Bemærkninger, der er fremkommet, efter at jeg første Gang havde Ordet. Jeg vil her som Svar paa det Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Vagn

Bro stillede til mig med Hensyn til Opfattelsen af Indholdet af Underændringsforslag Nr. 2, sige, at selvfølgelig er Forudsætningen den, at Landsretsbehandlingen øvre i de fynske Amter skal kunne finde Sted udenfor Odense. Vi har tilkendegivet ved vor Tilslutning til § 3 i Ændringsforslaget, at vi ønsker, at der skal være Adgang for Landsretterne til at rejse ud, og jeg er gaaet ud fra, at ved denne principielle Tilkendegivelse har vi ogsaa tilstrækkelig tydeligt udtrykt vor Opfattelse paa dette Omraade.

Det ærede Medlem anførte, saa vidt jeg forstod ham, at de Udtalelser, jeg tidligere havde fremdraget af nu afdøde Klaus Berntsen, skulde referere sig til Søndre Landsret som midlertidig Institution. Overfor dette vil jeg dog gerne have Lov til at anføre blot to Linier af den fortsatte Forhandling, som den Gang fandt Sted her i Tinget, og hvorunder nu afdøde Klaus Berntsen udtalte: „Vi“ — altsaa de fynske Repræsentanter — „vil ikke forhindre Søndre Landsret i fortsat at bestaa, vi vil kun give den større Omraade derved, at Fyns Stift lægges ind under den.“ Det var Udtryk for den Opfattelse, at den tredje Landsret vedblivende skulde bestaa, den skulde bare have et rimeligere Landomraade under sig, og vi skulde altsaa paa dette Omraade væk fra det Forhold, som min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Sv. Trier meget rigtigt tidligere har betegnet som et grelt Forhold, nemlig dette, at der under den tredje Landsret kun hørte en meget ringe Del af Landets Befolkning.

I øvrigt vil jeg gerne ganske kort overfor det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen sige, at jeg ikke her har gjort mig til Talsmand for Lokalinteresser. Jeg har argumenteret i det væsentligste ud fra den Betragtning, at Umiddelbarheden var noget saa betydningsfuldt, at man burde tage Hensyn dertil ogsaa ved Bestemmelsen af Landsretternes Antal, og naar jeg har kaldt paa Repræsentanter for Sønderjylland og Fyn ved Afstemningen, var det i Brindingen om den kraftige Tilslutning, der fra disse to Landsdeles Repræsentanter tidligere er givet. Maa jeg endnu i Anledning af det Forslag, der er fremsat om at give Landsretterne yderligere Adgang til at rejse ud til Domsforhandling, sige med Hensyn til Spørgsmaalet om Umiddelbarheden, at man ikke maa overvurdere det praktiske Resultat, der kan komme ud af denne Bestemmelse, hvor god den end er, thi der vil naturligvis være Grænser for, i hvor høj Grad Landsretterne kan paatage sig at rejse ud, og skal man tænke sig det gennemført i stor Ud-